

Trenta mil a València. Quinze mil a Alacant. Tres-cents cinquanta a Castelló. Mil dos-cents a Alcoi. Mil a Dénia. Vint mil a Barcelona. Cinc mil a Girona. Tres mil cinc-cents a Tarragona. Dos mil a Lleida. Mil a Granollers. Mil cinc-cents a Manresa. Cent a Reus. Tres-cents a Figueres i Roses. Cinc-cents a Sabadell. I la llista no és exahustiva.

Milers d'estudiants d'ensenyament mitjà i Formació Professional inundaven la setmana passada els carrers del país i de tot l'estat. ¿Moguts per què? ¿Amb quina finalitat? ¿Amb quins objectius? ¿I mobilitzats per qui?. La resposta no és fàcil. En teoria, les reivindicacions eren les de reducció de les taxes acadèmiques, dotació de beques, oposició a la selecti-

UNA MOBILITZACIÓ
DESCONCERTANT

Estudiants

La setmana passada milers d'estudiants ocupaven els carrers de les nostres ciutats reclamant una millora de les seues condicions d'estudi i accés a la universitat.

Interpretar si era alguna cosa més que això deixa pas a la discussió.

M. Aloi/V.Partal

servei d'ordre ni cap mena d'ordre. Corria la cervesa i les rialles eren constants. Però els brots de violència eren tot just continguts: llançar monedes contra la Conselleria, pedres contra la Delegació Territorial d'Alacant, tomaques contra el Servei d'Ensenyament de la Generalitat a Barcelona...

Si hi ha alguna característica resenyable a Barcelona... la vaga de l'ensenyament mitjà d'aquesta setmana prèvia a les vacances, ha estat la desorganització i el caos. Hi ha hagut instituts on les reivindicacions han estat clares, però han estat la minoria. N'hi ha hagut que han tingut dirigents i n'hi ha hagut que, simplement, s'hi han afegit. Han aplegat l'adhesió de grups tan dispars com ara el PDP o el

Manifestants, davant la Conselleria de Cultura, a València.

JESUS CISCAR

vitat i al *numerus clausus*, major participació en els consells escolars, major dotació en BUP i COU, reciclatge del professorat, suport als grups que imparteixen classes en horari nocturn, etcètera.

En la pràctica, caminaren junts estudiants que reivindicaven la solidaritat amb la universitat de València i estudiants agrupats en la Federació Estudiantil (germana menuda de la famosa Alternativa Universitaria) que portaven pancartes contra l'ensenyament en català. Manifestants que repartien pamflets incendiàris de l'ex-

trema esquerra i d'altres, amb guants de cuir negres, que cridaven consignes d'extrema dreta. A Barcelona es feren sentir els independentistes i a València algú es quedà sense senyera en la pancarta que portava, arrancada per mans confessadament espanyolistes. Es cridava «Ciscar fascista» i, també «Ciscar cabrón socialista». Es cridava «Per un ensenyament públic i de qualitat» i s'esbroncaven les institucions públiques en la plaça de Sant Jaume. Es caminava en dues i, de vegades, en tres capçaleres separades. Alguns anaven corrents. No hi havia

PCE-ml. Fins i tot, en alguns llocs han estat les mateixes joventuts del Partit Socialista les que han intentat fer-se amb el gruix de la reivindicació.

Però si l'aparença és de desconcert, al fons de les mobilitzacions s'insinuen una infinitat de coincidències i intencionalitats no confessades. La de la dreta, per capitalitzar un moviment contra el govern socialista. (La de les diferents dretes: la crisi d'AP ha convertit el seu espai polític en un vesper de grups i grupets). L'eterna de l'extrema esquerra per fer-se forat entre els sectors juvenils. La de determina-

NOVETATS EN LLIBRES

CRUCIFEMINACIO

Manuel de Pedrolo
El Balanci, 189. 160 pàgs.

Un dels llibres de Pedrolo més sorprenents, en un text quasi al·lucinant, que demostra, una vegada més, la seva extraordinària habilitat com a narrador.

EDICIONS 62

ES VESSA UNA SANG FACIL

Manuel de Pedrolo
La Negra, 3

Una de les primeres —i millors— obres del gènere negre en català en «La Negra», la nova col·lecció de la Magrana.

EDICIONS DE LA MAGRANA

EL TEATRE AL PAIS VALENCIA DURANT LA GUERRA CIVIL (1936-1939), 2 vols.

Ricard Blasco.
Biblioteca de Cultura Catalana, 62-63.

CURIAL EDICIONS CATALANES, S.A.

EL SEGREST DE XICO BLACK

Josep Lluís Seguí.
Col·lecció Gregal Juvenil, 14.

Una apassionant novel·la negra.

GREGAL LLIBRES

TREBALLS DE SOCIOLINGÜÍSTICA CATALANA

Número 6.

Articles de: Wallace E. Lambert, William Mackey, Jeanne Zang Mier, Brauli Montonya, Gabriele Berkenbush, Albert Bastardas, L. Garcia Sevilla i Antoni Vallés.

EDITORIAL TRES I QUATRE

CONTES

J. E. Martínez Ferrando

De lectura útil per a estudiants de BUP.

EDICIONS DEL BULLENT

POPPIS I ISOLDA

Col·lecció Vaixell de Vapor. Sèrie vermella.
Maria Lluïsa Amorós i Corbella.

L'astuta Isolda aconsegueix de convèncer el seu amic Poppis per emprendre un viatge estrany. Viuran situacions sorprenents i increïbles al llarg de dos anys.

EDITORIAL CRUÏLLA

L'ESQUELET DE LA BALENA

Col·lecció l'Odissea, 14.
David Cirici.

Una novel·la a mig camí entre la ciència-ficció i la fantasia poètica. Premi Ramon Muntaner de literatura juvenil.

EDITORIAL EMPÚRIES

DICCIONARI JURÍDIC CATALÀ

Un volum de 14x21, 480 pàgines.

De venda a llibreries.
«Els diccionaris de l'Enciclopèdia».

ENCICLOPÈDIA CATALANA

HERBES PER CURAR, HERBES PER CUINAR

Ludo Chardenon. Els Tres Musols, 5.

Remeis i receptes tradicionals de Provença. Amb un pròleg de Lawrence Durrell.

ALTA FULLA

LLIBRERIA TRES I QUATRE

Pérez Bayer, 11. Tel. 352 91 10. 46002-València

des tendències del mateix PSOE (particularment, la coneguda amb el nom de Nueva Claridad) entestades en una operació d'acaçament al ministre Maravall, i d'altres més lligades a fenòmens geogràficament concrets. Com ara els anticatalanistes de València ciutat o Alacant o els catalanistes de la resta del País Valencià. El PCE també tingué una actuació particular en la ciutat de València, on cinc dels primers set representants estudiantils eren de la seua òrbita ideològica.

Però, superant tot això, hi ha hagut una protesta amorfa i desconexa per les condicions de vida i estudi (similar a la que s'ha donat a Bèlgica o Itàlia) expressada al marge de les opcions polítiques. Una reacció òbvia, si es té en compte, com han assenyalat distints observadors, que les mesures d'enduriment de l'accés a la universitat no han anat acompanyades d'una adequació de la política de beques, d'una millora en la qualitat de l'educació pública, de l'aclariment del mercat de treball jove. El perquè de la mobilització al carrer pot estar en els interessos de grups, distints però coincidents per una vegada, que encengueren una metxa que se'ls escapà de les mans tot just presa. Els batxillers, segurament esperonats per l'exemple dels seus companys francesos, prengueren la setmana passada consciència del seu poder expressat en crits i marxades, i es llançaren a usar-lo. Espontàniament.

Els seus càlculs, malgrat això, són arriscats. Una mobilització en la setmana prèvia al Nadal té molt de preparació per a la festa. El descontentament de molts professionals de l'ensenyament els ha portats a donar el seu suport implícit als alumnes «...per veure si canvia alguna cosa». A micròfon tancat algun conseller ha arribat a afirmar que és bo això que els estudiants isquen al carrer, es moguen i reivindiquen. ¿Qui ix guanyant? El ministre Maravall no ha caigut ni caurà, si no és que canvia molt el tipus i la intensitat de la mobilització dels ensenyaments mitjans, i potser ni així. El govern tampoc no sembla que resulte massa afectat per ara. L'Estat espanyol no és el francès, i caldria canviar moltes coses abans que un ministre o un governador civil caiguesen per la pressió popular. Càlcul que molts dels estudiants no semblen tenir en compte.

I, en el fons, ¿què passaria si tot plegat fos una protesta canalitzada per les vies adequades a la mentalitat i la pràctica habitual dels joves de divuit, setze, disset, anys?